

РЕШЕНИЕ

№ 141

гр. София, 07.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.12.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора Николова, като разглежда дело номер **9397** по описа за **2012** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 22792 от 01.10.2012 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от И. Д. М., с ЕГН [ЕГН] и адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „В”, ет. 3, ап. 54, чрез адвокат И. Л. от Софийската адвокатска колегия, срещу Съдебно решение без номер от 20.07.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 19 състав по нахд № 23654/2011 г., с което е изменено Наказателно постановление № 51610 от 06.06.2011 г. (НП), издадено от началника на „Административнонаказателна дейност” (АНД), отдел „Пътна полиция” (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на М., на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДП), за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДП, е наложено административно наказание глоба в размер на 700,00 (седемстотин) лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от три месеца за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДП, като от съда е определено административно наказание глоба в размер на 600,00 лв. Със същото решение жалбата на М. срещу спорното НП, в частта, в която на основание чл. 185 ЗДП му е наложено административно наказание глоба в размер на 10,00 (десет) лв. за нарушение на чл. 157, ал. 6 ЗДП е оставена от въззивния

съд без разглеждане.

В касационната жалба се навеждат доводи за нарушение на материалния и процесуалния закон при постановяване на съдебното решение, предмет на касационна проверка - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Конкретно се поддържа нарушаване на чл. 103, ал. 2 НПК, чл. 107, ал. 2, ал. 3 и ал. 5 НПК. Касаторът твърди, че въззивният съд е приел за безспорно доказано извършеното нарушение само въз основа на събрани гласни доказателствени средства – показанията, дадени от актосъставителя и свидетеля по акта. Съдът е оставил без уважение исканията за събиране на други доказателства, а именно допускането до разпит на двама свидетели – очевидци, присъствали в автомобила на М.. При постановяване на съдебното решение, районният съд е приел, че използваното техническо средство е годно и изправно въз основа на представени документи, касаещи друго техническо средство. Обръща внимание, че в представения протокол за средства за измерване, преминали последваща проверка са отразени, както радарни скоростомери ТР 4, които съвпадат с посочените в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в НП, така и радарни скоростомери ТР 4Д. Наред с това, въззивният съд не е отчел, че въпреки направеното и допуснато искане за представяне на схема за използване на техническо средство на „Околовръстен път” в района на Б. градина, такова не е представено от ответника. Предвид това, не е установено по безспорен начин на какво разстояние от знака е било поставено техническото средство и дали е използвано съобразно инструкцията за експлоатация. Предвид всичко изложено, касаторът моли отмяната на решението, предмет на контрол, и постановяването на решение по същество, с което да бъде отменено изцяло спорното НП.

В съдебното заседание касаторът се явява лично и поддържа жалбата. По същество моли да бъде уважена като бъде отменено обжалваното съдебно решение.

Ответникът СДВР, редовно призван, не изпраща представител за участие в производството и не взема становище по предявената касационна жалба.

Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 51610 от 06.06.2011 г. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 24.04.2011 г. И. Д. М. управлявал лек автомобил „Форд Мондео”, с държавен контролен номер (ДКН)

СА 1264 НР в [населено място], по Околовръстен път с посока от [улица]към [улица]. Срещу Б. градина той бил спрял от свидетелите К. и М. – младши автоконтрольори в ОПП при СДВР, които го запознали с показанията на техническото средство „Р. ТР 4”, с номер 444, който сочел скорост от 156 км/ч. Свидетелят К. съставил срещу М. АУАН № 51610 за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДП, в който посочил, че автомобилът на М. е развил скорост от 156 км/ч. при ограничение на скоростта от 80 км./ч, установено с пътен знак В 26. Скоростта била измерена и фиксирана с радар ТР 4 № 444, видяна от водача. Съдът приел за установено, че автомобилът е бил сам на пътното платно и водачът управлявал с акт с изтекъл срок. В АУАН е отразено, че са били нарушени разпоредбите на чл. 21, ал. 2 ЗДП и чл. 157, ал. 6 ЗДП. Въз основа на този АУАН е издадено спорното НП, с което на М., на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДП е наложена глоба в размер на 700,00 лв., като същият е лишен и от право да управлява моторно превозно средство за срок от 3 месеца, за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДП. На основание чл. 185 ЗДП му е наложена и глоба в размер на 10,00 лв. за нарушение на чл. 157, ал. 6 ЗДП.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмени доказателства относно компетентността на лицето, съставило АУАН и издало НП, такива за годност на Р. ТР 4D, с номер 444, разпечатка от радар ТР 4 и гласни доказателствени средства – показанията на свидетелите К. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство) и М. – свидетел по АУАН.

Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, а при издаването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – посочени са нарушените от водача законови разпоредби, нарушението е описано достатъчно ясно и по начин, позволяващ на М. да разбере вмененото му нарушение, както и да организира защитата си, без да е налице съмнение досежно това, за какво е административнонаказателното обвинение. При съставяна на АУАН и издаване на НП са съобразени изискванията на чл. 42 ЗАНН и чл. 57 ЗАНН. Въззивният съд е намерил за безспорно установено, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДП, тъй като не е спазил въведеното ограничение на скоростта 80 км./ч., означена със знак В 26. Съдът е счел, че извършеното от М. нарушение е доказано по несъмнен начин от събраните по делото доказателства, а именно показанията на свидетелите К. и М., които лично са възприели извършеното нарушение - жалбоподателят е бил сам на пътното платно, скоростта е била установена със съответно техническо устройство, което е било в изправност и е отразявало данни за скорост, дата и час на установяването. След като е съобразил редакцията на чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДП към датата на осъщественото деяние и датата на издаването на спорното НП, въззивният съд е направил извод, че неправилно административнонаказващият орган (АНО) е наложил глоба, надвишаваща предвидения от закона размер за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДП. Предвид това е направил извод, че размерът на същата следва да бъде намален до 600,00 лв. Жалбата на М., в частта срещу спорното НП, с което на основание чл. 185 ЗДП му е наложена глоба в размер на 10,00 (десет) лв., за нарушение на чл. 157, ал. 6 ЗДП, е оставена от районния съдия без разглеждане. За да постанови този правен резултат, съдът е съобразил действащата към онзи момент „разпоредба на ЗАНН”, съгласно която не подлежат на обжалване наказателните постановления, с които е наложена

глоба в размер на 10,00 (десет) лв. включително.

Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е незаконосъобразно и неправилно, поради което следва да бъде отменено. След отмяната на решението, в частта, с която съдът е изменил спорното НП по пункт първи от него, делото, в тази част, следва да бъде върнато на СРС за разглеждане от друг състав на съда при съобразяване на задължителните указания на настоящия съд. След отмяната на решението, в частта, с която жалбата на Й. срещу пункт втори от процесното НП е оставена без разглеждане, делото, в тази част, следва да бъде върнато на същия състав на СРС за разглеждане на жалбата и постановяване на съдебен акт по същество на спора.

По отношение на решението, в частта, с която районният съд е изменил спорното НП по пункт първи от него:

Доводите от касационната жалба са основателни. Налице са твърдяните пороци при провеждане на доказателствената дейност от районния съд, а фактическите му констатации са направени при нарушаване на процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал.

В рамките на своите правомощия и при наведения касационен довод, касационната инстанция е оправомощена да извърши проверка относно спазването на процесуалните предписания, гарантиращи правилното формиране на вътрешното убеждение на въззивния съд в съответствие с принципните норми на чл. 13 НПК и 14 НПК. В изпълнение на тези свои правомощия, настоящият състав на АССГ констатира, че районният съд не е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Като е провел съдебното дирене по този начин, съдът е нарушил чл. 13 НПК, чл. 14, ал. 1 НПК и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 НПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 1 НПК, приложима в производството пред СРС с оглед препращането, което прави чл. 84 ЗАНН, районният съд в пределите на своята компетентност е бил длъжен да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина. В настоящия случай съставът на СРС се е занимал с обсъждането на документите, приложени в административната преписка и допълнително приобщените, като е събрал и оценил показанията на свидетелите К. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство) и М. – свидетел по АУАН. Съдът обаче не е обезпечил правото на М. да докаже поддържаната от него защитна теза като разпита посочените още в жалбата до СРС лица – очевидци – А. И. М. и Б. А. И.. Впрочем, техните имена фигурират и в АУАН. Действително, видно от протокола за проведеното на 19.04.2012 г. съдебно заседание съдът е допуснал един свидетел на жалбоподателя при режим на довеждане (при поискани двама). Въпреки това, в съдебното заседание на 02.06.2012 г. този свидетел е бил заличен по изразени от съда съображения, че по делото са събрани „достатъчно обективни данни във връзка с посоченото обстоятелства”, поради което провеждането на този разпит не било наложително. Предприемайки такова процесуално поведение съдът не е обезпечил всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая, респективно съществено е нарушил процесуалните правила. В производството съдът е следвало да бъде активен участник за изясняване на релевантните факти и установяване на истината.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав приема, че районният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила при разглеждането на делото и

постановяването на съдебния си акт. Съдът е бил длъжен да установи чрез допустимите от закона доказателства и доказателствени средства административнонаказателното обвинение - дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които то е извършено. Като не е направил необходимото да разпита посочените по – горе свидетели, районният съд е пренебрегнал основно свое задължение, каквото е служебното разкриване на обективната истина.

Предвид гореизложеното, касационната жалба срещу решението, в тази част, е основателна. Налице е наведеното касационно основание – допуснато от съда при разглеждане на делото и постановяване на решението съществено нарушение на процесуалните правила. Настоящият състав на АССГ не споделя аргументацията на въззивния съд, с която обосновава доказаността на повдигнатото на М. административнонаказателно обвинение при така проведената доказателствена дейност. Ето защо и предвид забраната по чл. 220 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено, а делото, в тази част, върнато за разглеждане и постановяване на съдебен акт по същество от друг състав на СРС. При новото разглеждане на делото съдът следва да се произнесе по същество на оспорването след като събере и оцени показанията на посочените по – горе лица – И. и М., в качеството им на свидетели. При противоречия между показанията на свидетелите, съдът следва да изложи съображенията си защо едни от тях приема, а други отхвърля (чл. 305, ал. 3, изр. второ НПК). Освен това, съдът следва да изясни с прецизност типа на радарния скоростомер, с който е измерена скоростта на управлявания от М. автомобил. Предвид това, че в отчета на радара, в АУАН и в НП типът на средството за измерване е посочен като TR4, съдът следва да прецизира, дали средство за измерване от типа TR4 е идентично на такова от типа TR 4D като събере доказателства в тази насока. Във връзка с възраженията на жалбоподателя, сега касатор, следва също така да събере и приобщи към доказателствената съвкупност схема за използване на техническо средство на Околовръстен път, в района на Б. градина. Такава, впрочем, е изискана от ОПП, СДВР с писмо от 21.04.2012 г., но не е представена по делото.

По отношение на решението, в частта, с която районният съд е оставил без разглеждане жалбата срещу спорното НП, в частта, с която на М. е наложено административно наказание глоба в размер на 10,00 лв.:

Жалбата и в тази част е основателна и следва да бъде уважена.

Със Закона изменение и допълнение на ЗАНН, публ. в ДВ, бр. 77 от 09.10.2012 г., влязъл в сила същия ден, разпоредбата на чл. 59, ал. 3 ЗАНН е отменена. Предвид така настъпилата законодателна промяна, неправилна се явява преценката на районния съд, че не съществува право на санкционираното лице да обжалва спорното НП в тази част. Ето защо, незаконосъобразен е отказът жалбата на М. да бъде разгледана по същество и в тази част. Решението и в тази му част следва да бъде отменено, но делото, в тази част, следва да бъде върнато на същия състав на СРС за разглеждане на жалбата и постановяване на съдебен акт по същество на спора по пункт втори от НП.

Предвид гореизложеното, касационната жалба е основателна при така наведените касационни основания, поради което обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, Дванадесети касационен

състав,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Съдебно решение без номер от 20.07.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 19 състав по нахд № 23654/2011 г., в частта, с която е изменено Наказателно постановление № 51610 от 06.06.2011 г., издадено от началника на „Административнонаказателна дейност”, отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с което на М., на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата, за нарушение на чл. 21, ал. 2 от същия закон е наложено административно наказание глоба в размер на 700,00 (седемстотин) лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от три месеца за нарушение на чл. 21, ал. 2 от Закона за движение по пътищата, като от съда е определено административно наказание глоба в размер на 600,00 лв.

ВРЪЩА делото, в тази част, на друг състав на Софийския районен съд за разглеждане на жалбата на М. срещу Наказателно постановление № 51610 от 06.06.2011 г., издадено от началника на „Административнонаказателна дейност”, отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с което на М., на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата, за нарушение на чл. 21, ал. 2 от същия закон е наложено административно наказание глоба в размер на 700,00 (седемстотин) лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от три месеца за нарушение на чл. 21, ал. 2 от Закона за движение по пътищата.

ОТМЕНЯ Съдебно решение без номер от 20.07.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 19 състав по нахд № 23654/2011 г., в частта, с която жалбата на М. срещу Наказателно постановление № 51610 от 06.06.2011 г., издадено от началника на „Административнонаказателна дейност”, отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, в частта, с която на основание чл. 185 от Закона за движение по пътищата му е наложено административно наказание глоба в размер на 10,00 (десет) лв. за нарушение на чл. 157, ал. 6 от същия закон е оставена без разглеждане и **ВРЪЩА** делото, в тази част на същия състав на Софийския районен съд за разглеждане на жалбата в тази част и постановяване на съдебен акт по същество.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.